

[Ole Olsen.]

dig giver incitament til at spare. Det er den eneste udvej, vi har ud over at fastsætte en række normer, hvad vi selvfølgelig også skal gøre.

Jeg håber, at dette fra regeringens side er et led i en energipolitik, som følger de retningslinjer, jeg har foreslået at skitsere her.

Ib Nørlund (DKP):

For så vidt som formålet er at få anvendt industrielle processer, der kræver mindre energi, er det selvfølgelig meget udmærket for samfundet, men i det nuværende samfund er det unægtelig blandet sammen med en række helt andre problemer, som indbefatter den private kapitals berigelsesmuligheder også i sådanne sammenhænge.

Jeg vil sige, at lovforslaget er et bevis på, hvor forkert det er, når det i denne sal så ofte prækes, at kapitalen og konkurrencen løser alle problemer til det bedste. Det ville være en forpligtelse for dem, der leder produktionen, at tage hensyn også til energifremmende foranstaltninger, hvis deres formål var så ædle, som vi ofte får at vide. Men det er de jo ikke. Det siges på den meget nuttede måde i bemærkningerne, at:

»... foranstaltningernes rentabilitet ofte er lavere end for andre umiddelbart påtrængende investeringer.«

Altså simpelt hen, at der dirigeres efter profitprincippet, og man laver ikke altid det, der skal laves. Når det så ikke sker, så er den eneste løsning, der kan findes, altså, at der ydes tilskud til det. Når man sammenligner denne pæne måde at optræde på med den måde, hvorpå man forholder sig til lønarbejdere, er det jo temmelig iøjnefaldende, hvad det er for en forskel. Endda er der stadig væk sørget for, at det fortrinsvis er de store foretagender, der kan få fornøjelsen af forslaget.

Nu gør jeg mig selvfølgelig ikke forestillinger om, at man skal gennemføre socialismen med dette lovforslag – det ville også være kedeligt, om en sådan historisk begivenhed foregik under så begrænset tilslutning, som der er i salen for øjeblikket – men det, man i det mindste kunne gøre, synes jeg, var at få garanti for, at de tilskud, som der er tale om, faktisk også udnyttes til den energibesparelse, der stilles i udsigt. Ganske vist skal der godkendes projekter, og der kan i visse tilfælde foretages besigtigelser, men hvor er kontrollen med de faktiske

resultater af energibesparelsen? At der kan opstå behov for kontrol, fremgår vel også af § 19, hvor det forudses, at der kan gives urigtige oplysninger.

Vi vil derfor viderebehandle lovforslaget med en velbegrundet skepsis og ønsker i hvert fald at opnå resultater i den retning, som jeg her har antydnet.

Svend Haugaard (RV):

Vi har set en række lovforslag med det formål at spare på energien, og dette forslag er ikke det dårligste. Fra radikal side er vi afgjort positive over for selve sigtet, at spare energi, og vi er det især, når industrien og produktionen kan fremmes samtidig. Det er jo rigtigt, som det er sagt, at der er en række tilfælde, hvor det ikke umiddelbart er rentabelt at investere i energibesparelser, og så er det rigtigt, at samfundet træder til. Ligeledes er vi interesseret i, at beskæftigelsen kan fremmes igennem forslaget.

Vi lægger meget vægt på, at de mindre virksomheder har fået en lidt bedre chance. Vi går gerne videre i samme retning. Vi er også enige i, at det er rigtigt, at fiskerbådsmotorerne får deres mulighed. Vi ser i det hele taget gerne, at denne støtte bredes ud, sådan at forholdsvis mange virksomheder får andel i den.

Der er en række detaljer, som egner sig bedst til udvalgets behandling, men jeg kan sige som helhed, at det radikale venstre er meget velvilligt indstillet over for forslaget.

Mølgaard (DR):

Retsforbundets gruppe er positivt indstillet over for det, man vel kan kalde formålsparagraffen i dette lovforslag, men det begrænser sig praktisk taget også til dette.

Vi er modstander af energiødslen, så vi synes, det er rigtigt at begrænse den. Vi synes også, det er rigtigt at begrænse arbejdsløsheden, og vi erkender, at energibesparelser og energibesparende foranstaltninger og industriens vilkår kan mikses på en sådan måde, så det unødigt giver anledning til arbejdsløshed.

Det lovforslag, der er fremsat, synes vi ikke prioriterer på den rigtige måde. Den prioriteringsmodel, forslaget er et led i, har vi ingen sympati for i gruppen. Vi finder, at det knytter sig for stærkt til en politisk model, som vi har oplevet alt for stærkt, nemlig en erhvervstilskudsmodel. Det skal ikke nægtes, at den er set før, men det gør ikke modellen bedre. Vi afvi-